

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Guzun Ion, Diaconu Iurie, Catan Liliana și Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și de către avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Iacubov Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui

*Iacubov Andrei XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond: 01.09.2020 – 26.03.2021;

Instanța de apel: 28.06.2021 – 09.11.2021;

Instanța de recurs: 25.02.2022 – 06.06.2022.

Asupra recursurilor ordinare în cauză, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 martie 2021, *Iacubov Andrei XXXXX* a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 192¹ alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an.

În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoare s-a suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani.

S-a dispus încasarea din contul lui Iacubov Andrei, în beneficiul părții vătămate Bumacov Olga suma de 74 116 lei, cu titlu de prejudiciu material, suma de 3 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 8 000 lei cheltuieli de asistență juridică, în total suma de 85 116 (optzeci și cinci mii o sută șaisprezece) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

1.1. Pentru a pronunța sentința adoptată, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Iacubov Andrei, la data de 19 mai 2020, la o oră nestabilă de către organul de urmărire penală, având intenția răpirii mijlocului de transport, fără scop de însușire, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și dorind în mod conștient survenirea acestora, aflându-se pe adresa mun. Chișinău, șoseaua Balcani, nr.1, acționând cu intenție directă, a urcat la volanul mijlocului de transport de model „Suzuki Swift”, cu n/î XXXXX, care se afla la stația de deservire tehnică, pentru efectuarea unor lucrări de reparație și fără a solicita permisiunea proprietarului automobilului Olga Bumacov, a răpit mijlocul de transport, deplasându-se prin sectorul Buiucani, mun. Chișinău, în scopuri personale.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, în drept, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, adică *răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire*.

2. Nefiind de acord cu sentința nominalizată împotriva acesteia au declarat apel:

- *procurorul*, care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iacubov Andrei să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 192¹ alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 90¹ Cod penal, prima parte a pedepsei închisorii de 1 an și 6 luni să fie executată în penitenciar de tip semiînchis, iar restul termenului de pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare – de suspendat condiționat.

În susținerea argumentelor invocate în cererea de apel, s-a menționat că sentința nominalizată este ilegală, pe motiv că pedeapsa stabilită inculpatului Iacubov Andrei este prea blândă. Deși instanța a încadrat corect acțiunile Iacubov Andrei, totuși i-a stabilit acestuia o pedeapsă prea blândă, fără a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, inclusiv cele care caracterizează personalitatea inculpatului.

Respectiv, la stabilirea pedepsei lui Iacubov Andrei s-a atras atenția instanței de apel asupra faptului că infracțiunea comisă este intenționată și că inculpatul, la data de 03 februarie 2012 a fost recunoscut vinovat în comiterea unei infracțiuni de răpire a mijlocului de transport fără scop de însușire, prin urmare corectarea și reeducarea lui poate fi realizată numai în condiții de izolare de societate. Or, în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva motive ce ar determina instanța că nu este rațional ca inculpatul Iacubov Andrei să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege și solicitată de acuzare pentru fapta săvârșită. Astfel că, se observă că Iacubov Andrei pe calea corijării nu se află, datorită numărului și pericolului social sporit al infracțiunilor comise de către acesta anterior, ba din contra, se poate deduce că activitatea infracțională a devenit o îndeletnicire pentru inculpat;

- *avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Iacubov Andrei*, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Iacubov Andrei să fie achitat.

În motivarea cererii de apel, avocatul a menționat că starea de fapt și de drept reținută de prima instanță, în baza probelor acuzării și apărării, incorect a fost stabilită, iar soluția pronunțată este una incertă, care derogă de la normele instituite de legiuitor.

Totodată, s-a invocat că acuzatorul de stat nu a prezentat absolut nici o probă care ar demonstra vinovăția inculpatului, or partea vătămată a declarat expres faptul că, mijlocul de transport a fost transmis de către partea vătămată lui Iacubov în mod benevol, totodată tot atunci fiind transmise benevol și cheile de la automobil inculpatului. Partea vătămată i-a permis lui Iacubov să se deplaseze cu mașina în cadrul efectuării reparației asupra acesteia în preajma garajului/boxei unde urma să fie efectuată reparația.

În atare circumstanțe, inculpatului neîntemeiat i se incriminează că ar fi răpit autovehiculul părții vătămate, care de altfel menționează viceversa (a lăsat autovehiculul lui Iacubov pentru reparație, a transmis și cheile). La caz, inculpatul nu a încălcat normele legale care reglementează regimul posesiei asupra bunurilor, ori acest autovehicul a fost transmis cet. Iacubov în posesie.

În ce privește acțiunea civilă, apărarea nu este acord cu soluția primei instanțe, pe motiv că aceasta nu se bazează pe careva probe pertinente și concludente. Prin urmare, în speță, se solicită încasarea prejudiciului material, care urmează a se proba prin raportul de evaluare a pagubei asupra automobilului, iar acest fapt nu poate fi admis deoarece instanța de judecată nu judecă cauza privind vinovăția deteriorării automobilul în urma accidentului. Mai mult, la caz, nu au fost administrate careva probe ce dovedesc că inculpatul ar fi cauzat accidentul ori din materialele cercetate s-a stabilit că accidentul a fost cauzat de o persoană terță, prin urmare lipsește raportul de cauzalitate dintre evaluarea pagubei asupra automobilului și solicitarea restituirii pagubei din contul inculpatului, în situația când nu s-a prezentat o decizie, un act definitiv care să probeze cine se face vinovat de producerea accidentul rutier.

Referitor la încasarea cheltuielilor de asistență juridică, apelantul a relatat că suma indicată este una exagerat de mare, nefiind probat un asemenea onorariu. Vizavi de prejudiciul moral, a remarcat că prima instanță nu a motivat sub nici un aspect cauzarea unui asemenea prejudiciu, dispunând încasarea acestuia în mod arbitrar.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2021 s-a hotărât:

Se respinge apelul procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Buinoski Daniela declarat împotriva sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-2304/2020 din 26 martie 2021, în cauza penală privind condamnarea lui Iacubov Andrei pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (1) Codul penal.

***Se apelul declarat de către avocatul** Russu Alexandr în interesele inculpatului Iacubov Andrei, declarat împotriva sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-2304/2020 din 26 martie 2021, în cauza penală privind condamnarea lui Iacubov Andrei pentru comiterea infracțiunii*

prevăzute de art. 192¹ alin. (1) Codul penal, se casează sentința și se pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Se încetează procesul penal în privința lui Iacubov Andrei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (1) Codul penal, pe motiv că fapta constituie o contravenție prevăzută de art. 335 Codul contravențional, cu liberarea acestuia de răspundere contravențională pentru fapta comisă în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere contravențională.

În rest, sentința în partea acțiunii civile și a corpurilor delictive se menține fără modificări.

3.1. Pentru a pronunța decizia nominalizată, instanța de apel a constatat că, la 19 mai 2020, la o oră nestabilită de către organul de urmărire penală, Iacubov Andrei XXXXX, aflându-se pe adresa mun. Chișinău, șoseaua Balcani, nr. 1, acționând cu intenție directă, a urcat la volanul mijlocul de transport de model „Suzuki Swift”, cu n/î XXXXX, care se afla la stația de deservire tehnică, pentru efectuarea unor lucrări de reparație, și fără a solicita permisiunea proprietarului cet. Olga Bumacov, a luat mijlocul de transport, deplasându-se prin sectorul Buiucani, mun. Chișinău, în scopuri personale.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate juridic în baza art. 335 Cod contravențional, după indicii - samavolnicia, adică *exercitarea în mod arbitrar a unui drept presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, dacă fapta nu constituie infracțiune.*

3.2. La motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat netemeinicia concluziei instanței de fond, care contrar prevederile art. 101 Codul de procedură penală, a analizat cumulul de probe și eronat a adoptat o sentință de condamnare a inculpatului Iacubov Andrei în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, după semnele calificative *răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire.*

În acest context, instanța a explicat că infracțiunea prevăzută la art. 192¹ alin. (1) Cod penal, răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire, este o infracțiune formală și se consideră consumată după caz, din momentul deplasării și ca efect al schimbării localizării mijlocului de transport. Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 192¹ alin. (1) Cod penal constituie acțiunile succesive de deposedare, adică scoaterea mijlocului de transport din posesia victimei sau imposedarea, adică trecerea mijlocului de transport în posesia și folosința făptuitorului, or potrivit art. 52 Cod penal, componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Prin urmare, acțiunea de răpire trebuie să aibă un caracter ilegal, iar această ilegalitate presupune că făptuitorului îi lipsește orice drept asupra mijlocului de transport pe care-l răpește, el violând prevederile normative care reglementează regimul posesiei asupra mijloacelor de transport. Ilegalitatea acțiunii de răpire derivă din aspectul juridic al obiectului material al infracțiunii specificate la art.192¹ Cod penal, mijlocul de transport este străin făptuitorului, iar răpirea are un caracter ilegal, dacă mijlocul de transport nu i-a fost încredințat acestuia în legătură cu munca prestată.

În acest sens au fost reținute declarațiile părții vătămate Bumacov Olga și ale inculpatului Iacubov Andrei, consemnate în procesul-verbal de confruntare din 16.06.2020, prin care s-a constatat încredințarea automobilului în scopul efectuării lucrărilor de reparație (f.d. 58-59), autoturismul fiind transmis inculpatului în legătură cu activitatea antreprenorială a acestuia în vederea efectuării lucrărilor de reparație a acestuia.

Potrivit doctrinei juridice, se atestă că nu poate fi aplicat art. 192¹ Cod penal, nici în cazul folosirii neautorizate, în interes personal, a mijlocului de transport încredințat făptuitorului în legătură cu munca prestată. Aceasta întrucât într-o asemenea ipoteză lipsește situația-premisă caracteristică obiectului material al răpirii mijlocului de transport. Adică, la momentul săvârșirii infracțiunii, mijlocul de transport se află în posesia legitimă a făptuitorului, care are calitatea specială de administrator al mijlocului de transport.

Potrivit art. 335 Cod Contravențional, în cazul samavolniciei, persoana, fiind sigură de apartenența unui drept, săvârșește anumite fapte prin exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus cu încălcarea ordinii stabilite de legislație. Subsecvent, s-a remarcat că exercitarea dreptului presupus constituie dreptul de posesie, care reprezintă starea de fapt ce constă în stăpânirea materială a unui lucru, în exercitarea unei puteri de fapt asupra acestuia, care dă posesorului putința de a se comporta ca și când el ar fi adevăratul titular al dreptului de proprietate asupra acelui lucru, or, pentru existența posesiei, se cer cumulativ întrunirea a două elemente esențiale : a) un element material (corpus) care presupune contactul cu lucrul, ce poate fi concretizat în orice fel de acte materiale (în cauza dată, fiind reprezentată prin deținerea lucrului și folosirea lui); b) un element psihologic, intelectual (animus), constând în intenția sau voința celui ce stăpânește în fapt bunul, de a efectua această stăpânire pentru sine, de a se comporta cu privire la lucru ca proprietar ori ca titular al altui drept real.

Raportând la caz condițiile și premisele regimului de posesie a bunurilor raportată la starea de fapt a cauzei pendinte, instanța de apel a stabilit întrunirea de către inculpatul Iacubov Andrei a elementelor constitutive ale posesiei prin predarea de către partea vătămată Bumacov Olga a automobilului pentru efectuarea lucrărilor de reparație, transmiterea cheilor de la automobil, precum și suma de 1 000 de lei pentru procurarea vopselei pentru automobil, fapt confirmat prin procesul-verbal de audiere a părții vătămate (f.d. 12) precum și prin declarațiile inculpatului care a indicat că i-a fost lăsat automobilul, cheile de la el și 1 000 de lei, unde s-au înțeles peste 4-5 zile automobilul va fi gata, apoi a privit că după capacul de alimentare cu combustibil, nu s-a putut aprecia cu nuanța din motiv că automobilul a fost anterior vopsit, din care motiv s-a pornit cu automobilul.

Astfel, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, în conformitate cu prevederile art. 414 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța a dat o nouă apreciere probelor puse la baza condamnării inculpatului, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, ajungând la concluzia că din probele administrate

în cauza penală rezultă vinovăția lui Iacubov Andrei în comiterea contravenției prevăzute la art. 335 Cod contravențional.

Subsecvent, în corespundere cu prevederile art. 30 alin. (1) Cod contravențional prescripția înlătură răspunderea contravențională. Conform alin. (2) al art. 30 Cod contravențional (în vigoare la momentul comiterii faptei 19 mai 2020), termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale era de 12 luni. Iar conform alin. (3) al art. 30 Cod contravențional, termenul de prescripție curge de la data săvârșirii contravenției.

Din materialele dosarului, instanța de apel a stabilit cu certitudine că fapta a fost comisă de către Iacubov Andrei la data de 19 mai 2020.

Astfel, instanța de apel a considerat necesar de a stabilit vinovăția lui Iacubov Andrei în comiterea contravenției prevăzute la art. 335 Cod contravențional și de a dispune încetarea procesului în temeiul art. 26 lit. d) coroborat cu prevederile art. 30 alin. (1) și (2) Cod contravențional, în legătură cu prescripția tragerii la răspundere contravențională.

În continuare, instanța de apel s-a referit la răspunderea civilă delictuală, care are ca scop repararea integrală a prejudiciului cauzat prin acțiune sau omisiune, fiind necesară legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul cauzat, care urmează a fi probat prin probe veridice și pertinente speței date.

Astfel că, prin acțiunile inculpatului Iacubov Andrei, părții vătămate i-a fost cauzat un prejudiciu material în mărime de 74 116,02 lei, cheltuieli estimate pentru repararea automobilului, cheltuieli necesare reparării automobilului, fapt confirmat prin Actul de examinare a mijlocului de transport auto nr. 1361/06 din 22.06.2020 (f.d. 162).

Mai mult ca atât, declarațiile inculpatului Iacubov Andrei și a martorului Gancear Sergiu (f.d. 60-61) vin să probeze indubitabil faptul aflării inculpatului la volanul mijlocului de transport de model "Suzuki Swift" cu n/î XXXXX, or, reieșind din constatările instanței de apel privind comiterea contravenției de samavolnicie, se constată necesitatea ultimului de a repara prejudiciului material cauzat ca consecință a acțiunilor sale.

Reieșind din prevederile procesual penale care reglementează acțiunea civilă în cadrul procesului penal, instanța de judecată trebuie să se pronunțe referitor la quantumul moral (în cazul în care este o asemenea cerință). La stabilirea quantumului prejudiciului moral, instanța de judecată urmează să verifice dacă quantumul prejudiciului moral este în coraport echitabil cu următoarele circumstanțe: nivelul (gradul) suportării de către partea vătămată a suferințelor fizice; vârsta părții vătămate, care, în mod incontestabil, amplifică suferințele morale a părții vătămate; capacitatea făptuitorului de a recupera prejudiciul moral; condițiile socio-economice a societății unde locuiește partea vătămată; aplicarea uniformă a quantumului prejudiciului moral în cazuri comparabile.

În viziunea instanței de apel, ținând cont de caracterul și gradul de gravitate al suferințelor morale cauzate, de natura drepturilor personale lezate și locul acestora în

sistemul de valori ale persoanei, de caracterul și gradul suferințelor psihice, suma de 3 000 lei este în măsură să compenseze părții vătămate Bumacov Olga prejudiciul moral cauzat.

Totodată, reieșind din înscrisurile anexate la materialele cauzei, pretenția privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică corect a fost admisă și cu încasarea sumei de 8 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică pentru judecarea cauzei penale enunțate, or, potrivit bonului de plată seria PL nr. 238905 din 11 august 2020 (f.d. 179), partea vătămată a suportat cheltuieli în mărime de 8 000 lei, fiind reprezentată în cadrul dosarului penal de către avocatul Tihon Vitalie, în baza mandatului avocațial nr. 1476105 din 17 septembrie 2020 (f.d.178), deci respectiva sumă de bani urmează a fi încasată din contul inculpatului Iacubov Andrei, ca fiind o sumă echitabilă, reală și rezonabilă, pe măsura complexității cauzei și lucrului prestat de avocat.

4. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către:

- *procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin*, care invocând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea recursului se afirmă că la constatarea faptei comise de către Iacubov Andrei, instanța de apel a deviat de la conținutul real al probelor cercetate și în mod greșit a apreciat modul și metoda de comitere a infracțiunii incriminate, precum și scopul urmărit de inculpat.

Prin urmare, acuzarea constată o situație inedită și inexplicabilă a soluției dispuse de către instanța de apel, care pe de o parte admite probatoriul administrat de către acuzare, constată că fapta infracțională a avut loc și a fost realizată de către inculpatul Iacubov Andrei, iar pe de altă parte admite doar parțial circumstanțele expuse în actul de învinuire, prin excluderea nemotivată și incorectă a unei părți din învinuire ce se referă la elementele constitutive ale infracțiunii de răpire a mijlocului de transport fără scop de însușire.

De fapt, prin soluția dispusă cu privire la recalificarea faptei comise de către Iacubov Andrei, instanța de apel a considerat dovedită fapta, și deci a constatat că: acțiunile descrise în actul de învinuire au avut loc; consecințele faptei realizate s-au dovedit prin probele cercetate; existența legăturii de cauzalitate dintre acțiunile realizate de inculpatul Iacubov Andrei și consecințele faptei sale, adică accidentarea mijlocului de transport ce aparține părții vătămate Bumacov Olga.

Pe de altă parte, instanța negând caracterul penal al faptei săvârșite de către Iacubov Andrei nefondat a ajuns la concluzia că dânsul a avut un alt scop decât acel reținut prin învinuirea înaintată, scop prin prisma căruia instanța de apel în mod greșit a stabilit că acesta din urmă a acționat în mod samavolnic prin „exercitarea unui drept presupus”.

Acuzatorul de stat consideră că automobilul de model Suzuki Swift, n/î XXXXX nu i-a fost încredințat inculpatului Iacubov Andrei, ci i-a fost transmis pentru reparație.

În acest sens, recurentul atrage atenția la declarațiile părții vătămate Bumacov Olga și ale martorului Bumacov Eugen conform cărora s-a dovedit că: mijlocul de transport a fost transmis inculpatului Iacubov Andrei XXXXX doar pentru reparație; inculpatului nu i-a fost transmis nici un act, or partea vătămată s-a bazat pe faptul că nimeni nu se va urca la volan; inculpatului i-a fost transmisă cheia de la automobil doar pentru a mișca mașina din box în procesul reparației; inculpatului Iacubov Andrei XXXXX nu i s-a permis deplasarea în altă direcție cu mașina inclusiv și din motivul că în asigurarea de răspundere civilă era inclusă doar partea vătămată Bumacov Olga și martorul Bumacov Eugen, deci inculpatul nu avea nici un temei juridic și legal de a folosi mijlocul de transport în interes propriu.

Mai mult ca atât, instanța de apel nu a ținut cont că, fiind interogată în ședința din 09.11.2021, inculpatul Iacubov Andrei a negat că partea vătămată i-a transmis actele acestui automobil, inclusiv și pașaportul tehnic al unității de transport.

În acest context, sunt concludente prevederile pct. 7 ale Regulamentului circulației rutiere, aprobate prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13.05.2009, conform cărora anume „certificat de înmatriculare sau înregistrare a vehiculului - constituie document oficial de stat care confirmă înmatricularea sau, după caz, înregistrarea vehiculului și permite posesorului ori mandatarului exploatarea acestuia...”;

- *avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Iacubov Andrei*, care invocând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a deciziei în latura civilă, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care acțiunea civilă înaintată de cet. Bumacov Eugeniu și cet. Bumacov Olga să fie respinsă.

În motivarea recursului declarat, apărătorul menționează că în acțiunea civilă se solicită încasarea prejudiciului material, care se probează prin raportul de evaluare a pagubei asupra automobilului. Apărarea indică faptul că nu poate fi admisă pretenția dată, ori instanțele de fond nu au examinat cauza privind vinovăția deteriorării automobilul în urma accidentului, mai mult în speță nu există careva probă care ar demonstra că cet. Iacubov ar fi vinovat de cauzarea accidentului, prin urmare lipsește legătura de cauzalitate dintre raportul de evaluarea a pagubei asupra automobilului și solicitarea restituirii pagubei din contul lui Iacubov în situația când nu s-a prezentat o decizie, un act definitiv care să probeze cine se face vinovat de producerea accidentului rutier.

Cât privește prejudiciul moral, recurentul consideră că acest prejudiciu nu a fost argumentat ca fiind suportat, instanța fiind pusă în situație de a ghici care au fost acele circumstanțe ce au afectat emoțional partea vătămată, or aceasta din urmă nu a motivat în ce constă acest prejudiciu moral suportat și în genere dacă este posibil cauzarea unui asemenea prejudiciu în urma deteriorării unui mijloc de transport.

5. Judecând recursurile ordinare declarate și verificând legalitatea hotărârii atacate în

baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acestea urmează a fi admise în conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.

Astfel, Colegiul subliniază că instanța de apel, la judecarea cauzei soluționează următoarele chestiuni de drept: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate.*

Potrivit prevederilor art. 414 Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, ele constituind fondul apelului și acestea trebuie examinate printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, fiind confruntate cu întreg materialul probator al cauzei. Or, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

Este relevant de a concretiza în acest context că, *hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.*

Însă, instanța de apel, a omis prescripțiile de drept nominalizate, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel și pronunțarea unei noi hotărâri prin care fapta inculpatului a fost reîncadrată juridic, în partea descriptivă a deciziei, nu a stabilit fapta prejudiciabilă în racordare cu norma de incriminare, nefiind reținute semnele distinctive ale samavolniciei prevăzută de Codul contravențional.

În această ordine de idei, se observă următoarea faptă prejudiciabilă reținută de către instanța de apel, încadrată juridic în baza art. 335 Cod Contravențional: *„La 19 mai 2020, la o oră nestabilită de către organul de urmărire penală, Iacubov Andrei XXXXX, aflându-se pe adresa mun. Chișinău, șoseaua Balcani, nr. 1, acționând cu intenție directă, a urcat la volanul mijlocului de transport de model „Suzuki Swift”, cu n/î XXXXX, care se afla la stația de deservire tehnică, pentru efectuarea unor lucrări de reparație, și fără a solicita permisiunea proprietarului cet. Olga Bumacov,*

a luat mijlocul de transport, deplasându-se prin sectorul Buiucani, mun. Chișinău, în scopuri personale” (f.d. 25, vol. II).

Efectuând o analiză a faptei prejudiciabile stabilită în rechizitoriu, prin care inculpatului i se învinuiează învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 192¹ alin. (1) Cod penal și a faptei stabilită de către instanța de apel, care a fost încadrată juridic în baza art. 335 Cod Contravențional, se atestă că, în esență, faptele prejudiciabile sunt identice. Mai mult de atât, instanța de apel nu a reținut semnele constitutive ale contravenției de samavolnicie, or în norma de incriminare, legiuitorul autohton a descris următoarea faptă ilicită cu caracter contravențional: *Samavolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, dacă fapta nu constituie infracțiuni.*

Decurgând din definirea juridică a samavolniciei, Colegiul lărgit stabilește că în fapta prejudiciabilă constatată de către instanța de apel nu se regăsește care drept a fost exercitat efectiv sau presupus de către Iacubov Andrei. În lipsa unor semne constitutive, care de altfel delimitează contravenția de samavolnicie de o altă infracțiune, caz incident speței respective, se conturează ideea că inculpatul Iacubov Andrei a fost recunoscut vinovat pentru o altă faptă decât cea stabilită de instanța ierarhic inferioară.

Concomitent, Colegiul penal remarcă faptul că partea dispozitivă a deciziei instanței de apel comportă anumite deficiențe, care induc în eroare asupra soluției pronunțate pe caz, bunăoară nefiind clar dacă apelul avocatului a fost admis sau respins, sentința primei instanțe se casează total sau parțial (f.d. 30, vol. II). Aceste neconcordanțe asupra calității efectuării actului de justiție nu pot fi trecute cu vederea de către instanța ierarhic superioară, considerând absolut necesar de a interveni inclusiv și în acest aspect.

Pe lângă aceasta, Colegiul penal consideră ca fiind pripite concluziile instanței de apel precum că inculpatul a exercitat în mod arbitrar un drept presupus dobândit prin transmiterea în mod benevol a automobilului de către cet. Bumacov Olga, și că mijlocul de transport s-a aflat în posesia legitimă a inculpatului, în virtutea calității de administrator al mijlocului de transport (f.d. 24, vol. II). Or, pentru a se afla în posesia legitimă a unui mijloc de transport, legislația în vigoare prevede deținerea unor acte care certifică faptul dat, însă la speța în cauză, a fost stabilit că partea vătămată i-a transmis lui Iacubov Andrei doar cheia automobilului pentru a se deplasa cu acesta în perimetrul boxei, unde inculpatul urma a efectua reparația automobilului. În viziunea Colegiului penal, aceste împrejurări denotă o apreciere incertă a instanței de apel asupra circumstanțelor de fapt și a concluziilor puse la baza soluției pronunțate pe caz.

Cele menționate în prezenta decizie, relevă încălcări ale normelor de drept material și procedural, admise de instanța de apel, care nu pot fi corectate de instanța de recurs, și statuând asupra prezenței erorii de drept prescrise la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit ajunge la concluzia de a admite recursurile ordinare

declarate, cu casarea totală a deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate în cauză, să le dea o apreciere corespunzătoare cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

6. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și de către avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Iacubov Andrei, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Iacubov Andrei XXXXX* și dispune rejudecarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia integrală pronunțată la **29 iulie 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Guzun Ion

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Boico Victor